

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473146768/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

fra en anden svensk romantiker, Törneros). Den regerer også i Motlas maskinbøller og fordriver den gamle naturind, der forsvinder som en synkende fugl ned mod vandfaldene. Det er det personligt følte modbillede til det indledende fuglekapitel, udtrykt i en forgængelighedsreflexion i anledning af sagnet om en omstyrtet klint: »Alting styrter en Gang.«

Detne kalder dog straks på et dementi: ind hentes det klassiske sagn om fornyelsens og overlevelsens *Fugl Phoenix* (III, trykt året før i et børneblad). Og den arabiske overlevering bliver forbundet med Bibelens paradismythe, således at sangens hellige fugl fødes i en rosenbusk under kundskabens træ. Det er Ørstedes tanke, at ligesom den gamle overtro skulle erstattes af naturindsigt, var denne sidste ikke uforenelig med poesien. Enheden af det skønne (rosen) og det sande (kundskabstræet) er netop digtningens særmerke, som har fulgt menneskehedens vej og skaffet sine største udøvere et uvist navn: »Paa Shakspears Skulder sad den som Odins Ravn og hvæskede ham i Øret: Udødelighed». Det var netop Andersenens lønlige håb om dog at overleve i sin digtning, sådan som Ørsted havde forudsat det om eventyrene.

At skønheden endda forener sig med det uforgængelige af alt, grundfjeldet, ses af de vilde roser på det skovklædte *Kinnekulle* (IV), med et oldtidsnavn kaldt »Sverrigs hængende Have«. Det bekræftes ved besøget på herregården Blomberg (blomsterbjerg), bebøet af digteren Geijers datter, »hvor i Haven Geijers Aand søger sig »Blommen paa Kinnekulles [titlen på en svensk novelle] i sin Datterdatters – altså en andens fornyelse gennem barnet. I den nærliggende kampstenskirke, en af landets ældste, der ved sine mænstaler har trodset tidens tand, står en gammel Mariatavle smykket med forårsbuketter af de unge konfirmander; og »Gudsmoders Billed synes at forynges ved de friske Krands; de duftende Blomster have her en Kraft, som Poesien har den, de drage de hemsundne Aarhundreders Dage tilbage i vor Tid. Fortiden genoplives gennem naturen som ved poesien. Forbindelsen er knyttet både tilbage til Fugl Phoenix og til bogens senere centralstykke, den store »prædikens i Guds natur, som her bringer bud ved solens stråler gennem kirkeruden.

Vi har nærmet os det afgørende felt, hvor evigheds håbet må